

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Κοινότητας Ταταούλων

/ [Πεμπτούσία](#)

Στη σημασία της τιμής που αποδίδει η Εκκλησία στους αγίους και τους μάρτυρές της πίστεως αναφέρθηκε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, στην ομιλία του, το απόγευμα της Πέμπτης, 25ης Οκτωβρίου, μετά τον εσπερινό, κατά τον οποίο χοροστάτησε, στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Κοινότητος Ταταούλων.

«Η Αγία Εκκλησία μας τελούσε εξ αρχής, κατά την ημέραν μνήμης των μαρτύρων, και εν συνεχεία, όλων των αγίων, με λαμπρότητα την Θείαν Λειτουργίαν, γεγονός το οποίον καταδεικνύει ότι το μαρτύριον εθεωρείτο αποκάλυψις της θείας δόξης, προοπτική, προσδοκία και πρόγευσις της «κοινής αναστάσεως». Ο πιστός πορεύεται προς το μαρτύριον, με τα όμματα της ψυχής εστραμμένα προς το αναστάντα Κύριον. Αναφέρεται με θαυμασμόν, οτι τα πρόσωπα των Χριστιανών, καθ' οδόν προς τον επικείμενον μαρτυρικόν θάνατον, ήσαν πλήρη φωτός, πλήρη «θάρσους και χαράς και χάριτος». Δεν είναι τυχαίον το γεγονός, ότι πολλοί εκκλησιαστικοί ύμνοι προς τους μάρτυρας αρχίζουν με το «Χαίροις ...», δηλαδή Χαίρε. Όντως, οι μάρτυρες, αλλά και όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας, εικονίζουν την

Βασιλείαν του Θεού και αποτελούν τον πολυτίμητον «κόσμον», το κόσμημα, της Εκκλησίας», είπε ο Παναγιώτατος και σε άλλο σημείο της ομιλίας του, σημείωσε:

«Ο αληθής χριστιανός δεν ανήκει εις τον εαυτόν του, αλλά εις τον Θεόν και εις τον αδελφόν. Δεν πρόκειται εδώ περί άπαξ γενομένης υψίστης θυσίας της ζωής διά τον Χριστόν, ως εις την περίπτωση του μαρτυρίου του αίματος, αλλά περί συνεχούς αυθυπερβάσεως, αυτοπροσφοράς και διακονίας, περί καθημερινής θυσίας, η οποία απαιτεί αγώνα, καρτερίαν και προσευχήν. Βεβαίως, και εις τους μάρτυρας του αίματος, το μαρτύριον δεν είναι στιγμιαία έξαρσις, αλλά αποκορύφωμα και επιστέγασμα μιάς μακράς πορείας εν Χριστώ, κενώσεως του εγώ, και σταυρικής μαρτυρίας εν τω κόσμω, ψυχή τε και σώματι απροϋποθέτου αφιερώσεως και αφοσιώσεως εις τον Σωτήρα Κύριον, η οποία επισφραγίζεται διά της θυσίας της ζωής των.

Τοιαύτη υπήρξε και η πορεία του τιμωμένου σήμερον Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ο οποίος υπήρξεν ομολογητής και μάρτυς Χριστού με την χριστοτερπή ζωήν του, πριν καταστή ολόφωτος μαρτυρία της δυνάμεως της πίστεως εις Χριστόν διά του μαρτυρικού θανάτου του. Ισχύουν διά τον Μυροβλύτην τα δοξαστικά λόγια του Χρυσορρήμονος Πατριάρχου: «Τα των αγίων σώματα και πηγάς και ρίζας και μύρα καλώ πνευματικά», και «Όσα ουκ ισχύει πλούτος και χρυσίον, τσαύτα ισχύει μαρτύρων λείψανα».

Εις μίαν εποχήν, κατά την οποίαν ο άνθρωπος φαίνεται ότι ταυτίζει ευρέως την ύπαρξίν του με την βιολογικήν αυτού υπόστασιν, και την ελευθερίαν με την ικανοποίησιν των διαρκώς διογκουμένων αναγκών, ο κληθείς εις την αγιότητα πιστός, ως μέλος του Σώματος του Χριστού, υπερβαίνει, με την θείαν αρωγήν, την «ανάγκην» και βιώνει το «μέγα θαύμα» της αληθούς ελευθερίας, της χριστοποιήσεως, ως κεχαριτωμένης κοινωνίας με τον Ζώντα Χριστόν».

Προηγουμένως τον Οικουμενικό Πατριάρχη υπεδέχθη με θερμούς λόγους ο Μητροπολίτης Σασίμων Γεννάδιος, Επόπτης της Περιφερείας Ταταούλων.

«Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον», επεσήμανε, μεταξύ άλλων, ο Μητροπολίτης Σασίμων, «ως ο φύλαξ των ιερών και των οσίων παραδόσεων της Ορθοδοξίας, αλλά και των δογμάτων, των τε Αγίων Επτά Οικουμενικών Συνόδων και των τοπικών τοιούτων, ως και της διδασκαλίας των Αγίων Πατέρων, υπάρχει ως «το μικρόν ποίμνιον» το οποίον, μη επιδιώκον ουδέν το κοσμικόν και εξουσιαστικόν, καθίσταται εραστής «του λόγου του Θεού και της μαρτυρίας Ιησού Χριστού», ως έχον δε την κανονικήν δικαιοδοσίαν και άπαντα τα αποστολικά προνόμια, είναι υπεύθυνον διά την διασφάλισιν της ενότητος και της κοινωνίας των τοπικών Εκκλησιών και διά την καθ' όλου πορείαν της Ορθοδοξίας εις τον σύγχρονον

κόσμον και την ιστορίαν. Είναι το συντονιστικόν κέντρον της Ορθοδοξίας».

Στη συνέχεια ο Μητροπολίτης Γεννάδιος τόνισε:

«Υπ’ αυτό το πνεύμα, η Υμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης, ως Πρόεδρος του σώματος των Ορθοδόξων, συνεκάλεσε την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον κατά τον μήνα Ιούνιον του 2016, εις Κρήτην, ήτις αποτελεί το μείζον εκκλησιαστικόν γεγονός των τελευταίων τούτων χρόνων. Εξ ετέρου, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ως έχον την υψίστην ευθύνην της Προεδρίας της Ορθοδοξίας και της διασφάλισως της ενότητος αυτής, προέβη προ ετών εις έκκλησιν προς το Πατριαρχείον Μόσχας, όπως από κοινού μετ’ αυτού επιληφθώσι, διά των ενδεδειγμένων κανονικών ενεργειών, της θεραπείας της εν Ουκρανία δημιουργηθείσης ανωμάλου εκκλησιαστικής καταστάσεως. Επί τούτοις είχε συσταθεί κοινή ad hoc επιτροπή, από των εργασιών της οποίας, όμως, συντόμως και αδικαιολογήτως η Μόσχα απεσύρθη, με αποτέλεσμα να εγκαταλειφθούν, υπαιτιότητι αυτής, περαιτέρω προσπάθειαι προς επίλυσιν του σοβαρού εκκλησιαστικού τούτου προβλήματος. Αι επανειλημμέναι εκκλήσεις της Υμετέρας Σεπτής Κορυφής προς τον Μακαριώτατον Πατριάρχην Μόσχας, όπως γένηται εκ νέου έναρξις διαλόγου και διαπραγματεύσεων προς αποκατάστασιν της εν Ουκρανία εκκλησιαστικής ανωμαλίας, έπεσαν εις το κενόν, διότι ουδεμία εκ μέρους αυτού υπήρξεν ανταπόκρισις.

Κατά συνέπειαν, είναι ηλίου φαινότερον ότι παράφωνοι ισχυρισμοί περί του ότι η Κωνσταντινούπολις έθεσε, δήθεν, αίφνης και αναρμοδίως επί τάπητος το Ουκρανικόν πρόβλημα, διά να εκδικηθή πιθανώς την Ρωσσίαν διά την μη μετοχήν αυτής εις την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον, είναι μυθώδεις, ψευδείς και στερούνται οιασδήποτε σχέσεως προς την πραγματικότητα. Η ανησυχία, η αγωνία και η μέριμνα του Οικουμενικού Πατριαρχείου διά την επίλυσιν του Ουκρανικού εκκλησιαστικού ζητήματος, το οποίον, σημειωτέον, διχάζει ένα ολόκληρον λαόν 45.000.000 πιστών, υπάρχει προ πολλού.

Σημειωτέον, επίσης, ότι ήδη από των αρχών του 14ου αιώνος, ότε μετεφέρθη, άνευ κανονικής αδείας της Μητρός Εκκλησίας, η έδρα της Μητροπόλεως Κιέβου εις την Μόσχαν, καταβάλλονται άοκνοι προσπάθειαι από της πλευράς των Κιεβινών αδελφών διά την ανεξαρτησίαν αυτών από της εκκλησιαστικής χειραγωγήσεως του Μοσχοβιτικού κέντρου. Ο Τόμος, πάλι, ανακηρύξεως της Μόσχας εις Πατριαρχείον δεν συμπεριλαμβάνει τα εδάφη της σημερινής Μητροπόλεως Κιέβου εις την δικαιοδοσίαν αυτής, μετά δε την, κατά τον γνωστόν τρόπον, ανακήρυξιν του Ρωσσικού Πατριαρχείου υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Ιερεμίου Β΄ του Τρανού, η κανονική εξάρτησις του Κιέβου από της Μητρός Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως υπήρξε συνεχής και αδιάλειπτος. Τέλος, κατά

το έτος 1686 ο μακαριστός Πατριάρχης Διονύσιος Δ΄ ηναγκάσθη δι' επιστολής του, κατόπιν πολλών πολιτικών πιέσεων, να χορηγήσει εις τον Μόσχας την άδειαν της χειροτονίας του Κιέβου, υπό τον απαράβατον, όμως, όρον ότι ο εκάστοτε Κιέβου θα μνημονεύη του ονόματος του Οικουμενικού Πατριάρχου, ως έχων την εκκλησιαστικήν αυτού αναφοράν και αρχήν εις αυτόν και εις ένδειξιν της κανονικής δικαιοδοσίας της Κωνσταντινουπόλεως επί της ειρημένης ταύτης Μητροπόλεως.

Αισθανόμεθα, Παναγιώτατε, περισσότερο από ποτέ άλλοτε συσπειρωμένοι γύρω από το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, το οποίον, κατά την δοθείσαν αυτώ υπό των Ιερών Κανόνων εξουσίαν, και έχον υπό το δικαιοδοσιακόν αυτού καθεστώς την επαρχίαν του Κιέβου, ανέλαβε την πρωτοβουλίαν επιλύσεως του ζητήματος, δεχόμενον προς τούτο αίτημα της εντίμου Ουκρανικής Κυβερνήσεως. Επικροτούμεν και επαυξάνομεν την ήδη ληφθείσαν απόφασιν της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, όπως το Αυτοκέφαλον εν Ουκρανία δοθή, πρωτοβουλία του Οικουμενικού Θρόνου, διότι αποτελεί την μόνην εκκλησιαστικήν διέξοδον διά την επίλυσιν των πολλών εκείσε προβλημάτων και την κατάπαυσιν των σχισμάτων και των μερισμών».

Στο εσπερινό παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι Μητροπολίτες Μύρων Χρυσόστομος και Κυδωνιών Αθηναγόρας, η Πρόξενος της Ελλάδος στην Πόλη Δανάη Βασιλάκη, κληρικοί, Άρχοντες οφφικιάλιοι και πλήθος πιστών από την Πόλη και το εξωτερικό, μεταξύ των οποίων πολλοί απόδημοι Ταταυλιανοί που αυτές τις ημέρες πραγματοποιούν το καθιερωμένο προσκύνημα τους στη γενέτειρά τους. Αμέσως μετά, σε εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην παρακείμενη Αίθουσα Τελετών του παλαιού ρωμαϊκού σχολείου Ταταούλων, ο Πρόεδρος της Κοινότητας Δημήτριος Ζώτος, Διευθυντής της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής, προσφώνησε τον Παναγιώτατο, τους Ιεράρχες, την Πρόξeno της Ελλάδος και τους προσκυνητές ενώ τιμήθηκε με αναμνηστικό δίσκο ο Οικονόμος Ιάκωβος Χαβιαρόπουλος, εφημέριος του Ιερού Ναού, με αφορμή την συμπλήρωση 25 ετών διακονίας του.